ΕΤΟΣ Η'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 4 Δεκεμβρίου 1894 Ἀριθ. 376

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ф.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπό 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί κάμνουν αἱ Ἑλληνίδες.— Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα).—Ἡράνθεμον (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου).— Λόγος Π: ἀοχ. Καθβαθᾶ, ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ἀσύλῳ τῶν Ἐργατίδων κατὰ τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ.—Θέατρον καὶ καλλιτεχνία.—Ἀλληλογραφία. Πρὸς τὰς συνδραμούσας ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων. Τὸ Ἐφετεινόν μας Ἡμερολόγιον. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΙ ΚΑΜΝΟΥΝ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

«Ἀπομιμοῦνται τὰ κακὰ τῶν ξένων καὶ ἀποφεύγουν τὰ καλά». Αὐτὴ περίπου εἶναι ἡ γνώμη τὴν ὁποίαν διετύπωσε κυρία τις Ρίζου, νομίζομεν, ἐκ Πειραιῶς πρὸς ρέπορτερ τῆς φίλης νέας συναδέλφου «Πόλεως».

Ἀφοῦ πρῶτον εἶπεν, ὅτι αἱ κυρίαι τοῦ Πειραιῶς δὲν εἶναι κατάλληλοι διὰ τίποτε, ἀλλ' οὔτε πράττουν τι ὑπὲρ τῆς μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεώς των, ἐγενίκευσε τὸν λόγον περὶ Ἑλληνίδων καὶ ἀπεφάνθη μετ' αὐθεντικότητος ἀληθοῦς Πυθίας, ὅτι οὔτε κἂν αἱ ἐν τῇ πρωτευούσῃ εὑρίσκονται εἰς καλλίτερον ἀπὸ τὰς συμπολίτιδάς της σημεῖον ἐν τῇ γυναικείᾳ δράσει.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι εὐηρεστήθη νὰ μᾶς ἐξαιρέσῃ τῆς γενικῆς ταύτης κεραυνοβόλου περὶ τῶν Ἑλληνίδων κρίσεως, δι' ὃ καὶ τῇ ἐκφράζομεν μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐμενῆ ἐπιείκειαν μεθ' ἧς συγκατετέθη νὰ κατέλθῃ μέχρις ἡμῶν.

Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο καὶ ἵνα τοὐλάχιστον καὶ ἡμεῖς τῇ ἀποδώσωμεν τὰ εἰκότα, σπεύδομεν νὰ ἀνασύρωμεν τὸν πέπλον μὲ τὸν ὁποῖον ἑκουσίως ἢ ἀκουσίως ἡ κυρία αὕτη καλύπτει τὴν ἐν Ἑλλάδι γυναικείαν δρᾶσιν καὶ νὰ τὴν ἐξαγάγωμεν τῆς πλάνης, παρηγοροῦσαι οὕτω τὴν πονοῦσαν καρδίαν της καὶ μετριάζουσαι τὴν ὁρμὴν τῆς ἀγανακτήσεώς της.

Λοιπὸν αἱ Ἑλληνίδες ἐργάζονται, δρῶσι, προοδεύουν, εἶναι πολὺ καλλίτεραι, πολὺ παραγωγικώτεραι, πολὺ χρησιμώτεραι καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, παρὰ ὅσον πιστεύει ἡ μᾶλλον παρὰ ὅσον δὲν πιστεύει ἡ ἐκ Πειραιῶς κυρία.

Καὶ ἀρχίζομεν ἀπὸ τὰς κυρίας τοῦ Πειραιῶς, περὶ τῶν ὁποίων μετὰ τόσης αὐστηρότητος καὶ τόσον ἀνιλεῶς ἀποφαίνεται. Ὁ Πειραιεὺς ἔχει μίαν φιλόπτωχον ἑταιρίαν Κυριῶν καὶ ἓν ἄριστον τέλειον Παρθεναγωγεῖον. Καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο ὀφείλουν τὴν ὕπαρξιν καὶ λειτουργίαν των εἰς γυναῖκας. Καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο ἀνταποκρίνονται πληρέστατα εἰς τὸν προορισμόν των. Οἱ πτωχοὶ τοῦ Πειραιῶς ἔχουν νὰ κρούσουν πάντοτε μίαν θύραν, ὁπόθεν θὰ τοῖς δοθῇ ἡ ἀνακούφισις, ἡ ἐλπὶς καὶ τοὐλάχιστον ἡ πρώτη βοήθεια, ἓν ἔνθυμα θερμόν, ἰατρός, φάρμακα. Αἱ νεάνιδες τοῦ Πειραιῶς ἔχουν ποῦ νὰ συμπληρώσουν τὰς σπουδάς των καὶ παρὰ τίνος νὰ καταρτισθοῦν καλαὶ πολῖτιδες, καλαὶ μητέρες. Ἡ διευθύντρια τοῦ ἐκεῖ διδασκαλείου δις Μπουκουβάλα ἔχει ἀρτίαν παιδαγωγικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, ἡ μέχρι σήμερον δὲ ἐν Πειραιεῖ δρᾶσίς της ἐπέφερεν ἄριστα ἀποτελέσματα.

Βεβαίως ἡ εἰς διδασκαλεῖον συμπλήρωσις τοῦ Παρθεναγωγείου Πειραιῶς καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἐκλογὴ τῆς δος Μπουκουβάλα ὀφείλεται εἰς τὸν φιλοπρόοδον δήμαρχον τῆς γείτονος πόλεως ὡς καὶ εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Πειραιῶς. Ἀλλὰ ἐρωτῶμεν τὴν αὐστηρὰν τῶν Ἑλληνίδων ἐπικρίτριαν. Μήπως εἰξεύρει ὅτι αἱ συμπολῖτιδές της ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μετέχουν τῶν δημοτικῶν ἐργασιῶν, ὅπως αὗται ἀποκλειστικῶς φαίνονται δρῶσαι ὑπὲρ τοῦ φύλου των; Ἐὰν δὲ κατά τι ὑστεροῦν ὡς πρὸς τὴν φιλολογικὴν κίνησιν, δὲν ὁμολογεῖ ἡ ἰδία, ὅτι ἠθέλησαν νὰ προβοῦν εἰς σύστασιν Συλλόγου, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ πρώτη ἀπεποιήθη νὰ μετάσχῃ τοῦ Συλλόγου τούτου, φοβουμένη ἀποτυχίαν;

Ἐὰν λοιπὸν αὐτή, ἥτις ἔζησεν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰξεύρει εἰς πόσους ἀγῶνας ὑποβάλλονται ἀλλοῦ αἱ γυναῖκες,

πόσους κινδύνους ἀντιμετωπίζουν ἀπτόηποι ἀντὶ ἐλαχίστης ἐπιτυχίας, ἐὰν αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν πόλιν της κωλυομένη ὑπὸ τοῦ ἀδικαιολογήτου ἐγωϊσμοῦ ἐνδεχομένης ἀποτυχίας, πῶς θέλει αἱ ἄλλαι, αἱ μικροτέραν πεῖραν καὶ ὀλιγώτερα ἴσως φιλολογικὰ κεφάλαια διαθέτουσαι νὰ ἐπιχειρήσωσι τοῦτο, ἀφοῦ μάλιστα καὶ παρ' αὐτῆς ἀποθαρρυντικοὺς μόνον λόγους ἤκουσαν ;

Ἂς ἔλθωμεν τώρα καὶ εἰς τὰς γυναῖκας τῶν Ἀθηνῶν. Φοβούμεθα, ὅτι ἐδῶ ἡ ἐκ Πειραιῶς ἐπικρίτρια θὰ φωραθῇ πολὺ κακῆς θελήσεως, πολὺ μεμψίμοιρος, πολὺ ἀπαισιόδοξος, πολὺ ἄδικος. Αἱ Ἀθῆναι ἔχουν δύο ἐπιστήμονας τῶν Παρισινῶν Πανεπιστημίων, μίαν φιλόλογον καὶ μίαν ἰατρόν. Ἔχουν πέντε ἢ ἓξ φοιτητρίας τοῦ ἰδικοῦ μας Πανεπιστημίου. Ἔχουν τέσσαρας ἢ πέντε διακεκριμένας καὶ εὐρωπαϊκῆς φήμης παιδαγωγούς. Ἔχουν μίαν γυναικείαν πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην. Ἔχουν ἕνα φιλεκπαιδευτικὸν γυναικεῖον Σύλλογον. Ἔχουν ἓν μουσικὸν μορφωτήριον καὶ κέντρον ἀρκετὰ τέλειον. Ἔχουν ἀριθμὸν τινα συγγραφέων γυναικῶν, χειριζομένων τὴν γραφίδα μετὰ πολλῆς εὐκολίας καὶ χάριτος. Ἔχουν ἓν Κυριακὸν Σχολεῖον διὰ τὰς ἐργάτιδας καὶ ὑπηρετρίας. Ἔχουν τέλος ἰδίαν γυναικείαν Ἐφημερίδα συντασσομένην ἀποκλειστικῶς ὑπὸ γυναικῶν καὶ ἀριθμοῦσαν ὀκταετῆ ἡλικίαν. Καὶ ὅλη καὶ αὐτὴ ἡ μορφωτική, ἡ φιλολογική, ἡ καλλιτεχνική, ἡ ἐξανθρωπιστικὴ κίνησις καὶ δρᾶσις ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς γυναῖκας.

Εἰς τὸν φιλανθρωπικὸν κλάδον αἱ Ἀθηναῖαι εἶναι ἀπαράμιλλοι. Ἔχουν μίαν ἀρχαιοτάτην φιλόπτωχον Ἀδελφότητα. Ἔχουν ἕνα γιγάντειον, κολοσσαῖον Εὐαγγελισμόν. Ἔχουν ἓν θαυμάσιον ὀρφανοτροφεῖον. Ἔχουν ἓν εὐεργετικώτατον Ἐργαστήριον τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν. Ἔχουν ἓν νεοτύστατον Ἄσυλον Ἀνιάτων Γυναικῶν. Ἔχουν ἓν Ἄσυλον ἐργατίδων καὶ ὑπηρετριῶν. Ἔχουν μίαν Ἀδελφότητα τῶν ἀσθενῶν τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου. Ἔχουν μίαν Ἀδελφότητα ὑπὲρ τοῦ Φρενοκομείου. Ἔχουν μίαν ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων γυναικῶν καὶ ἐφήβων ἀδελφότητα. Ὅλα αὐτὰ τὰ Ἄσυλα καὶ τὰ καταστήματα ἱδρύθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον διὰ γυναικείων χρημάτων, λειτουργοῦν διὰ γυναικείων συνδρομῶν, διευθύνονται καὶ ἐποπτεύονται ἀπὸ γυναῖκας, αἵτινες εὑρίσκουν ἐν τούτοις τὸν καιρὸν νὰ ἐργάζωνται καὶ ὑπὲρ ἄλλων σκοπῶν, νὰ ἐνεργοῦν ἑορτὰς καὶ ὑπὲρ διακοσμήσεως ναῶν, ἐν μιᾷ λέξει νὰ πράττουν τὸ καλόν, ὅπου παρίσταται ἀνάγκη, νὰ στεγνόνουν παντοῦ δάκρυα, νὰ σκορπίζουν μειδιάματα καὶ χαράν.

Ἀλλ' ὅ,τι παρημελήσαμεν νὰ εἴπωμεν, διότι ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει εἶναι : ὅτι ὁ Πειραιεὺς καὶ αἱ Ἀθῆναι καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἐντίμους καὶ καλὰς καὶ συνετὰς μητέρας καὶ συζύγους καὶ οἰκοκυράς. Πολὺ περισσοτέρας ἐν ἀναλογίᾳ, παρὰ ὅσας ἔχουν τὰ πεπολιτισμένα κράτη, περὶ ὧν ὁμιλεῖ ἡ τὸ ἄχαρι ἔργον τῆς κατηγόρου τῶν Ἑλληνίδων μετὰ τόσης ἐλαφρᾶς συνειδήσεως ἀναλαβοῦσα.

Αὐτὴ εἶναι εἰς γενικὰς γραμμὰς ἡ δρᾶσις τῶν γυναικῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, διότι περὶ αὐτῶν ἰδία ἠσχολήθη ἡ εἰς τὴν Πόλιν ἀντεπιστέλλουσα. Τώρα, ἐὰν θέλῃ νὰ μάθῃ καὶ τὴν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος δρᾶσιν τῆς Ἑλληνίδος, — διότι φαίνεται ὅτι ἔζη εἰς πολὺ μακρυνοὺς τόπους καὶ ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὰ καθ' ἡμᾶς — τῇ λέγομεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει σχεδὸν Ἑλληνικὴ κοινότης ἐν τῇ ξένῃ, ἥτις νὰ μὴ ἀριθμῇ μίαν φιλόπτωχον Γυναικείαν Ἀδελφότητα καὶ ἓν Παρθεναγωγεῖον ἐποπτευόμενον καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον συντηρούμενον ἀπὸ κυρίας. Ὅτι τὰ μεγάλα ἰδίως Ἑλληνικὰ κέντρα ὡς ἡ Κ)πολις, ἡ Σμύρνη ἔχουν λαμπρὰ διδασκαλεῖα, ἐργαστήρια ἀπόρων Γυναικῶν, παιδαγωγοὺς ἐπιστήμονας, συγγραφεῖς, ποιητρίας καὶ καλλιτέχνιδας. Ὅτι αἱ εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ Πανεπιστήμια καὶ Γυμνάσια ἐκπαιδευόμεναι Ἑλληνίδες τόσον διακρίνονται ἐπὶ βαθυτάτῃ ἐπιστημονικῇ μορφώσει, ὥστε νὰ μετακαλοῦνται ἐκεῖ καὶ καταλαμβάνουν διακεκριμένας μάλιστα θέσεις ὡς ἡ πρὸ μηνὸς εἰς Παρισίους ἀναχωρήσασα συμπολίτις της καθηγήτρια τῆς École Nromale de Fontenay aux Roses δις Διαμαντοπούλου.

Ὅτι τέλος ὁσάκις ἐγένετο ἐπίσημός τις, γυναικεία συγκέντρωσις εἴτε εἰς Εὐρώπην εἴτε εἰς Ἀμερικὴν αἱ Ἑλληνίδες αἱ ἐκτιμώμεναι παρὰ τῶν σοφῶν ξένων, πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον τὰς ἐκτιμᾷ αὐτή, καὶ ἐκλήθησαν μεταξὺ τῶν πρώτων, καὶ πᾶσαν θυσίαν ὑπέστησαν, ὅπως μὴ ἀφήσωσι τὴν Ἑλλάδα ἄνευ ἀντιπροσώπου, καὶ ἀπεκόμισαν ἐκεῖθεν θησαυροὺς ὅλους πρακτικῶν γνώσεων καὶ ἰδεῶν, τὰς ὁποίας προσπαθοῦν νὰ ἐγκλιματίσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μετὰ τὴν περιληπτικὴν ταύτην ἀπαρίθμησιν τῆς φιλανθρωπικῆς, φιλολογικῆς καὶ μορφωτικῆς δράσεως τῶν Ἑλληνίδων, φυσικώτατον μᾶς φαίνεται νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐπιστέλλουσαν εἰς τὴν «Πόλιν» τί αὐτὴ ἔπραξε μέχρι σήμερον ὑπὲρ τοῦ τόπου καὶ τῶν συμπολιτίδων της, εἰς ποῖα φιλανθρωπικὰ σωματεῖα πρωταγωνιστεῖ, ποῖοι Σύλλογοι καὶ Ἀδελφότητες ὀφείλουν τὴν ὑπαρξίν των εἰς τὴν ἰδικήν της πρωτοβουλίαν, ποία εἶναι ἡ φιλολογικὴ δρᾶσις της, τί συνέγραψε μέχρι σήμερον καὶ ποῦ καὶ εἰς ποίαν γλῶσσαν, ποῦ καὶ πότε ὡμίλησεν ὑπὲρ μεταρρυθμίσεως τοῦ καθεστῶτος καὶ ἐν γένει ποίους ἀγῶνας κατέβαλε, τί ἐπεχείρησε, τίνος ἐπελήφθη, τί ἐθυσίασε, ποίας καὶ ποίους ἐζήτησε νὰ προσηλυτίσῃ εἰς τὰς ἰδέας της, διὰ τὴν μόρφωσιν τίνος ἐμόχθησεν, ὥστε νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ταπεινόνῃ καὶ ἐξευτελίζῃ λεγεῶνας ὅλων Ἑλληνίδων, αἵτινες ἀληθῶς ἐργάζονται καὶ μοχθοῦν ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ;

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἐὰν ὄχι αὐτή, τοὐλάχιστον ἡ εὐγενὴς συνάδελφος «Πόλις» ἥτις ἠθέλησε νὰ δώσῃ διὰ τῶν Πειραιωτικῶν αὐτῶν συνεντεύξεών της ποιάν τινα ὤθησιν εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα, θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ μᾶς γνωρίσῃ καλλίτερον τὴν κ. Ρίζου, ὅπως καὶ ἡμεῖς καὶ αἱ λοιπαὶ Ἑλληνίδες αἱ προαλειφόμεναι διὰ τὴν γυναικείαν δρᾶσιν βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ φιλανθρωπικά, πατριωτικὰ καὶ φιλολογικὰ ἴχνη της.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Β'.

Εἰς τὰ ποιήματα ἔνθα ὁ Βηλαρᾶς ἐκχέει τὸ αἴσθημά του δὲν ἐνυπάρχει ἡ ἀνακρεόντειος ἀμεριμνησία τοῦ Χριστοπούλου. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπικρατεῖ ἐν αὐτοῖς ἡ μελαγχολία μὲ βαθὺν πρὸς τὴν φύσιν ἔρωτα.

Εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὰ ποιήματα αὐτοῦ, ὑπάρχει ἡ τάσις πρὸς προσωποποιΐαν.

Εἰς τὴν ἄνοιξι

Ἡ Γλυκυτάτη ἄνοιξι
Μὲ τ' ἄνθια στολισμένη
Ῥοδοστεφανωμένη,
Τῇ γῆ γλυκοτηράει

Κ' ἡ γῆ τὴ χλόη ἐντύνεται
Τὰ δάση της ἰσκιόνουν,
Τὰ κρύα χιόνια λυόνουν
Ὁ οὐρανὸς γελάει.

Τὰ λουλουδάκια βάφονται
Τὰ πλάγια χρωματίζουν,
Κ' ἡδονικαῖς φωτίζουν
Ἡ δροσεραῖς αὐγαῖς.

Στὸ ἀγκαθερὸ τραντάφυλλο
Γλυκολαλάει τ' Ἀηδόνι.
Τὸ ξένο Χελιδόνι
Ταιριάζει τὴ φωλιά.

Στοὺς κάμπους πλούσια κι' ἄ-
Σὲ πράσινα λειβάδια [κοπα
Τὰ ζωντανὰ κοπάδια
Βελάζουν καὶ πηδοῦν

Κι' ὁ νεὸς βοσκὸς χαρούμενος
Φυσῶντας τὴν φλογέρα
Γιομόζει τὸν ἀγέρα
Μὲ τραγουδιῶν φωναῖς.

Κάθε ψυχὴ εὐφραίνεται,
Τὴν ἄνοιξι γιορτάζει
Ὁ Θύρσης σκυθρωπάζει
Στὴ γευτικὴ χαρά

Ὡραία Δάφνη πρόβαλλε
Νὰ τὴν ἀποστολίσῃς
Καὶ τότες εἶναι ὁ θύρσης
Ὁ πλέον εὐτυχής.

Τὰ μικρὰ ταῦτα ποιήματα διακρίνονται ἐπὶ ρυθμικῇ μελῳδίᾳ καὶ χάριτι ὕφους. Ὁ Βηλαρᾶς ἦτο ἄριστος στιχουργός, τοῦτο δ' ἀπέδειξεν ἐν τοῖς εἰς τὸ προλαβὸν εἶδος ποιήμασιν αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐν ταῖς σατυρικαῖς αὐτοῦ ποιήσεσιν. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ μετάφρασις τῆς Βατραχομυομαχίας εἶναι μικρὸν ἀριστούργημα.

Τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον ποίημα τοῦτο, παραδόξως πως, μετεφράσθη πολλάκις εἰς τὴν νεοελληνικήν. Μία μετάφρασις αὐτοῦ ἀνάγεται εἰς τὸν 16ον αἰῶνα. Ἡ σύγκρισις τῶν διαφόρων τούτων μεταφράσεων ἤθελεν εἶσθαι, ἀξιοπερίεργος διὰ τοὺς ἐνασχολουμένους περὶ τὴν δημώδη γλῶσσαν.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ ἑξῆς εὐτράπελον ποιημάτιον ἐκ τῶν τοῦ Βηλαρᾶ.

Πές μου Μῶκο στὴ ζωή σου
Πῶς τὸ νιόθεις τὸ κορμί σου
Ζωντανὸ κανένα πρᾶμμα,
Ἢ τῆς τέχνης εἶσαι θιᾶμα ;
Ἀγαποῦσα νὰ τὸ ξεύρω,
Μόνε πῶς νὰ σοῦ τὸ εὕρω !
Δὲν μοῦ λεῖς τὴν ἀπορία ;
Φίλος εἶμαι τί ἔχεις χρεία ;
Πέτρα εἶσαι ; Λὲς κινιέσαι.
Μὴ εἶσαι δένδρο; Μόνο ξυέσαι
Ὄρνιο τάχα ; θὰ πετοῦσες.
Μαϊμοῦ; δὲν θὰ μιλοῦσες.
Ἔρπετό ; δὲν περπατοῦσες.
Κῆτος ; θέλα κολυμποῦσες
Κτῆνος ; μόν' ὀρθοπιδίζεις

Μέταλλο ; ἂμ δὲν ἀχρήζεις
Μὲ κανένα δὲν ταιριάζεις
Καὶ ἀπ' ὅλα προσομοιάζεις
Πόθον εἶχα καὶ μεγάλο
Σὲ μιὰ τάξι νὰ σὲ βάλω.
ἐς μου, Μῶκο, στὰ σωστά σου,
Μὴ εἶσαι τάχα;.... Στάσου, στάσου
Τρῶς, μουγρᾶς, κοιμᾶσαι, πίνεις.
Ὑποψία δὲν ἀφίνεις
Ζῶο εἶσαι δίχως ἄλλο,
Σοῦ τὸ πέτυχα δὲν σφάλλω.
Ἂμ τί ζῶον εἴδους εἶσαι,
Δὲν μᾶς λές ; τὸ προσποιεῖσαι ;
Ὅ,τι εἶπα νὰ ἦσαι σώνει,
Κι' ἀπὸ πιά, δὲν μᾶς ζημιόνει.

Μῦθος Θ'.

Συμφώνησαν παλὸν καιρὸ
Τιμή, Φωτιά, καὶ τὸ Νερὸ
Μοζὶ νὰ συντροφέψουν,
Καὶ τύχη νὰ γυρέψουν

Στὸ δρόμο τους ποῦ περπατᾶν
Ἕνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾶν·
Ἂν λάχῃ καὶ χαθοῦμε
Πῶς νὰ ἀνταμωθοῦμε ;

Μὲ χάσεται, λέει ἡ Φωτιά,
Ρίξτε τριγύρω μιὰ ματιά,
Κι' ὅπου καπνὸ νὰ ἰδῆτε,
Ἐλᾶτε νὰ μὲ βρῆτε.

Κι' ἐγὼ ἀποκρίθη τὸ Νερὸ
Ἔχω τὸν τόπο φανερό.
Ὅπου χλωρὸ λειβάδι,
Δικό μου εἶναι σημάδι.

Γυρίζουν λὲν καὶ τῆς Τιμῆς·
Σοῦ φανερόσαμεν ἐμεῖς
Τοῦ καθενοῦ μας τόπο,
Πές μας κι' ἐσὺ τὸν τρόπο.

Λέγει ἡ Τιμή, ἐγὼ σ' αὐτὸ
Σᾶς συμβουλεύω, ὄχ τὸ κοντὸ
Ποτὲ μὴ γελαστῆτε
Νὰ μοῦ ξεχωριστῆτε.

Γιατὶ ἂν γλιστρήσω μιὰ
Καὶ δὲν μὲ πιάστε σταθερὰ,
Ὅσο νά μὲ γυρέψτε,
Τὸν κόπο θὰ ξοδέψτε.

Ὁ Βηλαρᾶς καί τοι λόγιος, δὲν ἔγραψεν εἰς τὴν καθαρεύουσαν, ἀλλ' εἰς τὴν περὶ αὐτὸν λαλουμένην δημώδη γλῶσσαν. Πλὴν μὴ ἀρκεσθεὶς νὰ κάμνῃ χρῆσιν αὐτῆς εἰς τὴν ποίησιν, ἐτόλμησε νὰ τὴν μεταχειρισθῇ καὶ εἰς τὸ πεζόν. Ὑπερακοντίσας δὲ τὸν πρὸς τὴν χυδαίαν γλῶσσαν ζῆλον, κατήργησε καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ὀρθογραφίαν, ἀξιῶν διὰ τούτου, ὅτι διευκόλυνε τὴν πρακτικὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης. Ὅπως ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ μέθοδός του δὲν προήρχετο ἐξ ἀμαθείας τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἐφήρμωσεν αὐτὴν εἰς δημώδη μετάφρασιν τοῦ Κρίτωνος τοῦ Πλάτωνος.

Ἀλλὰ τὸ φωνητικὸν αὐτοῦ σύστημα, δι' οὗ προέλαβε τὰς ἐν ἄλλαις χώραις γενομένας ἔκτοτε ἀναλόγους ἀποπείρας ἀπέτυχε διὰ τὴν Ἑλληνικήν, ὡς ἀπέτυχε καὶ διὰ τὰς λοιπὰς γλώσσας.

Ἄλλως τε ὁ Βηλαρᾶς, δὲν ἐπέμεινεν εἰς τοῦτο. Ἦτο ἐφημερος αὔτη ἰδιοτροπία ἐξ ἧς διεσώθη μόνον ἡ μετάφρασις τοῦ Κρίτωνος, καὶ ὀλίγαι εὐφυέσταται σελίδες εἰς πεζὸν λόγον, ἐν αἷς δὲν ἐφείδετο τῆς σχολαστικότητος τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ.

Ὁ Βηλαρᾶς ἐτελεύτησεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, τῷ 1823 πεντηκοντούτης, πρὶν μὲν ἴδῃ θριαμβεύουσαν τὴν ἐπανάστασιν, ἀλλ' ἀφοῦ ἤδη ἡ ἀντήχησις τῶν πρώτων αὐτῆς θριάμβων ἔφθασε μέχρι τῶν ὀρέων τῆς γεννησάσης αὐτὸν Ἠπείρου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Εὐφρασία Κετσέα**

ΤΟ ΗΡΑΝΘΕΜΟΝ

Β'.

Πρωΐαν τινα τοῦ Μαΐου περιεπάτουν μὲ τὴν δεσποινίδα Σοφίαν εἰς τὸν κῆπον αὐτῆς· μοὶ ἐδείκνυε μεθ' ὑπερηφανείας τὰ λείρια καὶ τοὺς κρίνους, ὅταν παρετήρησα πέριξ πλατείας λωρίδος γῆς, σεμνά τινα φυτὰ μὲ πυκνὰ φύλλα, ἐξ ὧν προέκυπτε κλῶνος φέρων ἄνθη καστανοῦ βελουδίνου, ἀναδίδοντα γλυκεῖαν εὐωδίαν.

Εἶναι **ἠράνθεμα,** μὲ λέγει ἡ δεσποινὶς Σοφία, σταματῶσα μίαν στιγμὴν διὰ νὰ τὰ παρατηρήσῃ καλῶς καὶ συγκεκινημένη

—Ἀ ! ἐφώναξα τρέμουσα, ἠράνθεμα ! . . . . .

—Ἐφώναξα μὲ τὸν αὐτὸν τόνον τῆς συγκινήσεως, μεθ' οὗ καὶ ὁ Ἀρχιμήδης ἐφώναξε τὸ εὕρηκα, καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἰωάννης ὅταν ἀνεκάλυψε τὰς κληματίδας μεταξὺ τῶν θάμνων τοῦ ὄρους, ἔπειτα ἠσθάνθην, ὅτι ἔτρεμα, ἠθέλησα νὰ στηριχθῶ ὀλίγον καὶ μὴ εὑρίσκουσα τί νὰ εἴπω, προσέθεσα μὲ ὕφος θλιβερόν. . . . . Primula auricula.

Ἡ γείτων ἐστράφη μὲ παρετήρησε καὶ ἀπειλοῦσά με διὰ τοῦ δακτύλου : Ἀ! σὺ μοὶ ἔκλεψας τὸν μαροκινὸν τόμον μου, δὲν εἶναι ἔτσι ;

— Σύ ! Σύ ! μὴ τὸ ἀρνῆσαι . . . . . Σὲ ἐννοῶ καλῶς.

—Ἔκλινα τὴν κεφαλήν, ἔβλεπον ἐμαυτὴν δεδιωγμένην αἰσχρῶς ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Σοφίας. Δίχως ν' ἀνυψώσω τοῦ

ὀφθαλμοὺς ἐψιθύρισα: —Ναί ; Δεσποινίς—ἀλλὰ τόσον χαμηλὰ τόσον χαμηλά, ὥστε μόνον τὰ ἄνθη θὰ ἤκουσαν τὴν ἐξομολόγησίν μου.

Ἐκείνη τὸ ἤκουσεν ὅμως καὶ μὲ τὴν αὐτὴν τραχεῖαν φωνήν: —Πήγαινε νὰ φέρῃς τὸ βιβλίον, ἐξηκολούθησεν καὶ φέρε μού το εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ὑπήκουσα. Ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν μας, τὸ ἔλαβον ἐκ τῆς κρύπτης του καὶ ἐπανῆλθον εἰς τῆς γραίας φίλης μου. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ δεσποινὶς Σοφία, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της καὶ πλησίον της ἐπὶ μικροῦ καθίσματος παρετήρησα τὸ ἐκ χαλκοῦ κιβώτιον.

Ἥρπασε ζωηρῶς τὸ βιβλίον, τὸ ἀνεδίφησε διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν τὸ ξηρὸν ἄνθος ἦτο ἐκεῖ, ἔπειτα θέτουσα τὰ ὀμματογιάλιά της.

—Ἀνέγνωσες τὰ χαρτιὰ ποῦ εἶναι μέσα ;

—Μόνον τὴν ἐπιστολήν.

—Παρετήρησες τὴν φωτογραφίαν ;

—Μὰ . . . . λι . . . . στα . . .

—Ἔκαμες μεγάλην ἀδιακρισίαν, καὶ τὴν ἐσφράγισες μὲ τὴν κλοπήν.

— Συγγνώμην δεσποινὶς Σοφία ! εἶπον γονατίζουσα ἐνώπιόν της . . . .

Ἐπερίμενα νὰ μὲ κακομεταχειρισθῇ καὶ ἡτοιμαζόμην νὰ δικαιολογηθῶ.

— Διατὶ ἔκλεψες τὸ βιβλίον τοῦτο;

— Διότι, ἀπεκρίθην ψιθυρίζουσα, ἡ ἱστορία τοῦ νέου μὲ συνεκίνησε καὶ ἐνόμιζα ὅτι, ἤλπιζα νὰ μάθω τίποτε νεώτερον.

Ἀντὶ τῶν ἐπιπλήξεων, τὰς ὁποίας ἐπερίμενα, δὲν ἤκουσα ἢ μακρὸν στεναγμόν, καὶ ὅταν ἀνύψωσα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδον ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γηραιᾶς κόρης εἶχον κἄτι τὸ συγκινητικὸν καὶ μελαγχολικόν.

— Δυστυχῆ Γεώργιε! ἐψιθύρισεν δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς ἦτο ὡραῖος ;

— Ἐφώναζα τότε ἀκουσίως μου . . . Ναὶ . . . μόνον νὰ τὸν ἔβλεπέ τις ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ . . . . καὶ πόσον συγκινητικὴ ἦτο ἡ ἐπιστολή του . . . . Ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραφε τὸν ἐπανεῖδε ;

—Ποτέ.

—Καὶ αὐτὴ τί ἀπέγεινε ; τὴν ἐγνωρίσατε δεσποινὶς Σοφία ;

—Ἤμην ἐγώ, ἀπήντησεν ἐκείνη ἁπλῶς. Καὶ ἐρύθημα ἐκάλυψε τὰς γεροντικὰς αὐτῆς παρειάς.

—Σεῖς ! εἶπον ἐγώ, ἐκπλαγεῖσα, διότι μοι ἐφαίνετο παράξενον πῶς ἡ σεβασμία αὕτη γραῖα μὲ τὰ λευκὰ μαλλιὰ καὶ τὰς ρυτιδωμένας παρειάς, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἐνέσπειρε τοιοῦτον ἔρωτα εἰς τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον ἄνδρα . . . . Παρετήρησεν ἐκείνη τὴν ἔκπληξίν μου, ἀλλ' ἀντὶ νὰ δυσαρεστηθῇ ὑπέλαβε.

— Τοῦτο σ' ἐκπλήττει ; Δικαίως εἰς τὴν ἡλικίαν σου νομίζει τις οἱ γέροντες ἦσαν πάντοτε τοιοῦτοι . . . . . Ἀλλ' ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν τὰ μαλλιά μου ἦσαν καστανά, τὰ μάγουλά μου ρόδινα, καιρὸς καθ' ὃν ἤμην εἴκοσι χρόνων . . . . Ναί ! ἤμην ἐγώ ! ἐξηκολούθησε στενάζουσα καὶ ἐννοεῖς πόσον δυσηρεστήθην διότι ἀνεκάλυψα, ὅτι ἄνθρωπός τις ἔβαλε χεῖρα ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τόσην ἀξίαν δι' ἐμέ.

Ἐζήτησα καὶ πάλιν συγγνώμην.

—Ἔλα ὅλα σοῦ τὰ συγχωρῶ, μοὶ εἶπε διακόπτουσά με συμπαθῶς . . . . Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι δύναμαι τέλος νὰ ὁμιλῶ διὰ τὸν ἀγαπητόν μου Γεώργιον μέ τινα, ὅστις νὰ ἐνδιαφέρεται δι' αὐτόν . . . . Βλέπεις εἶναι τόσος καιρὸς ποῦ φυλάττω ὅλα αὐτὰ μέσα μου χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ ὁμιλῶ εἰς κανένα. . . . . Μὲ σὲ θ' ἀνακουφίσω τὴν καρδίαν . . ε Δὲν εἶσαι πλέον παιδί, εἶσαι μεγάλη κόρη καὶ θὰ φυλάξῃς τὸ μυστικόν μου εὐλαβῶς . . . . .

Μ' ἐκάθισε πλησίον της ἐπὶ μικροῦ ἀνακλίντρου. Τὸ κιβωτίδιον εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν δύο. Τότε ἡ δεσποινὶς Σοφία κρατοῦσα πάντοτε τὰς χεῖράς μου ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της μετὰ φωνῆς πεπνιγμένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως μοὶ διηγήθη τὰ ἑξῆς:

— Ὁ πατήρ μου εἶχε τέσσαρα τέκνα, υἱόν ἀποθανόντα εἰς τὸν στρατόν, τὴν ἀδελφήν μου Μαρίαν, ἥτις ὑπανδρεύθη ἕνα φαρμακοποιόν, μίαν ἄλλην, ἥτις ἐπίσης ὑπανδρεύθη εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐμὲ, τὴν νεωτέραν ὅλων. Μ' ἔβαλαν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Αὐγουστίνων μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μὲ κάμουν μοναχήν. Ὅτε κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τὰ μοναστήρια ἐκλείσθησαν καὶ ἐγώ, ὅπως ὅλαι, ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μας, ὅπερ ποσῶς δὲν εὐχαρίστησε τὴν οἰκογένειάν μου. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας μου ἡ ἀδελφή μου Μαρία ἐμνηστεύθη μὲ νέον τινα ἐκ τῆς Βεζανσόν. Συνεφωνήθη μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν, ὅτι ὁ νέος θὰ ἤρχετο νὰ διέλθῃ τὸν καιρὸν τῆς μνηστείας του μεθ' ἡμῶν καὶ θ' ἀνελάμβανε τὴν ἐργασίαν του πατρός μου, ὅστις ἦτο γραφεὺς τοῦ Δικαστηρίου. ὁ Γεώργιος, διότι αὐτὸς ἦτο ἦλθε παρ' ἡμῖν. Τὸν βλέπω ἀκόμη εἰσερχόμενον εἰς τὴν χαμηλήν μας αἴθουσαν μὲ τὸν ἐκ γοῦνας σκοῦφόν του καὶ τὸ μακρύ του ἐπανωφόριον. Τὸν ἐγκατέστησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἄπαξ τῆς ἡμέρας ἐγευμάτιζε μαζύ μας. Ἀλλὰ συνέβη ὅ, τι δὲν εἶχον προΐδει. Ὁ Γεώργιος, ὅστις δὲν ἐγνώριζε τὴν Μαρίαν ἢ διὰ τῆς ἀλληλογραφίας, οὐδεμίαν ἠσθάνθη συμπάθειαν δι' αὐτήν, ἐνῷ τοὐναντίον μυστικὴ συμπάθεια συνήνωσεν ἡμᾶς τοὺς δύο, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν. Ἡ Μαρία ἦτο σοβαρὰ καὶ πολὺ πεζή, ἐγὼ ἤμην φιλόγελως καὶ ὀλίγον ἐνθουσιώδης. Ὁ Γεώργιος καὶ ἐγὼ ἀνεγινώσκομεν μαζύ, καὶ ἐπειδὴ ἠγάπα τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας πολλάκις μ' ἔδιδε μαθήματα βοτανικῆς. Ἡμέραν τινὰ περιεπατοῦμεν ἐν τῷ κήπῳ, ὅστις ἦτο πλήρης ἀνθιτμένων ἡρανθέμων, καὶ ἐκεῖ τότε μοὶ εἶπεν, ὅτι θὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου παρὰ τοῦ πατρός μου, ἀλλ' ὅταν ἐγὼ θὰ ἤμην εἴκοσιν ἑνὸς ἔτους δηλ. μετὰ παρέλευσιν ἑπτὰ μηνῶν.

Συνεφωνήθη νὰ κρύψωμεν τὴν συμπάθειάν μας μέχρι τότε. Ἀλλ' ἡ μοῖρα ἄλλως ἠθέλησεν. Ἡ ἀδελφή μου Μαρία ἐννοήσασα ταύτην μᾶς ἐπρόδωσεν εἰς τὸ πατέρα, ὅστις δὲν ἦτο καὶ πολὺ φιλόστοργος. Ὅταν ὁ Γεώργιος ὡμολόγησε τουτο ζητήσας τὴν χεῖρά μου οἱ γονεῖς μου τὸν ἀπεδίωξαν, ἀπαγορεύσαντες εἰς αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ πλέον. Μάτην ἔκλαυσα καὶ παρεκάλεσα, οὐδὲν συνεκίνει τὸν πατέρα μου, ὅστις κρυφίως ὑπήκουεν εἰς τὴν Μαρίαν, καὶ ὁ Γεώργιος ἀπηλπισμένος ἀπεμακρύνθη, ἀφοῦ μοὶ ἔγραψε, τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἀνέγνωσας.

Ἡ γηραιὰ Σοφία ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὴ κρατοῦσα εἰς τὰς τρεμούσας χεῖράς της τὸν ἐκ μαροκινοῦ τόμον, ἀνοικτὸν εἰς τὸ μέρος ἔνθα τὸ ἡράνθεμον εἶχε τεθῆ.

—Μοὶ ὡρκίσθη νὰ μὴ λησμονήσῃ τὸν ἔρωτά μας καὶ ἐκράτησε τὸν λόγον του. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον 179 . . . . συνελήφθη καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο τὰ σύνορα, καὶ ὁδηγηθεὶς εἰς Παρισίους ὡς βασιλικὸς σρόδρα ἐδικάσθη ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου. Ἔμαθον τὸν θάνατόν του δι' ἐφημερίδος, ἣν ἡ Μαρία κρυφίως ἐπὶ σκοπῷ ἀφῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον μου.

Ἡ δεσποινὶς Σοφία ἤνοιξε τὸ κιβωτίδιον καὶ ἀποσπῶσα ἐκ τῆς ταινίας, δύο χαρτιά, ἅτινα συνώδευαν τὴν ἐπιστολήν. Τὸ πρῶτον ἦτο ἡ κατηγορία καὶ ἡ εἰς θάνατον καταδικαστικὴ ἀπόφασις, τὸ δεύτερον, τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Γυιότ.

—Ἰδοὺ τί μοὶ ἔμεινεν ἐξ αὐτοῦ, εἶπεν ἡ γείτων μας σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἐδῶ τὰ ἔκλεισα ὅλα μαζύ καὶ τὴν καρδίαν μου. Ἔκτοτε δὲν ζῶ ἢ μὲ τὰς ἀναμνήσεις μου, εἰς οὐδένα ποτὲ ὡμίλησα. Ἀργότερον ὅταν αἱ ἀδελφαί μου ὑπανδρεύθησαν, ἠθέλησαν νὰ μὲ ὑπανδρεύσωσι καὶ ἐμέ, ἀλλ' ἠρνήθην καθαρά, ὡρκίσθην νὰ μείνω πιστὴ εἰς αὐτὸν καὶ ἐτήρησα τὸν ὅρκον μου. Ἔμεινα γραῖα κόρη καὶ ὅταν παρατηρῶ τὴν εἰκόνα ἐκείνου, ὅστις ἀπέθανεν ἀγαπῶν με, μοὶ φαίνεται ὡς νὰ μοὶ ψιθυρίζῃ ὅτι καλῶς ἔπραξα . . . . .

—Σὲ λατρεύω καλὴ δεσποινὶς Σοφία, ἐφώναξα μετ' ἐνθουσιασμοῦ, σὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιὰ . . . . συγχρόνως ἐνηγκαλιζόμην αὐτήν . . . . .

—Εἶσαι καλὴ κόρη, μικρούλα, μοὶ εἶπεν ἀποδίδουσά μοι τὰς θωπείας μου, ἔρχου νὰ μὲ βλέπῃς συχνά, θὰ ὁμιλῶμεν περὶ αὐτοῦ.

Πολλάκις τὴν ἐπεσκεπτόμην καὶ πολλάκις ἡ ἱστορία τοῦ μετὰ τοῦ Γεωργίου ἔρωτός της ἦτο ἡ συνομιλία μας. Διετήρησεν ἐν τῇ μνήμῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ ὁμιλοῦσα περὶ αὐτῆς ἔδιδε ζωὴν διὰ τῶν λόγων εἰς ἐποχὴν λησμονηθεῖσαν... Τὸ πάθος τοῦτο ἄνω τῶν πεντήκοντα ἐτῶν παρόδου, προσέδιδε περὶ ἡμᾶς ἀτμοσφαῖραν τρυφερότητος ὅλως νέαν . . . Τὸ ἀρχαϊκὸν ἄρωμα τοῦ ἄνθους τῶν ἡρανθέμων, μοὶ ἐβαλσάμωνε τὴν καρδίαν, καὶ ὑπὸ τὴν θερμὴν αὐτὴν ἐπιρροὴν ἠσθανόμην ἐμαυτὴν ἀναγεννωμένην. Παρῆλθον δύο ἔτη.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ Πάσχα καὶ ἡμέραν τινα ἐνῷ ἐπέστρεφον ἐξ ἐκδρομῆς, ἣν ἐκάμομεν ἡ οἰκογένειά μας ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, μὲ παρεκάλεσαν νὰ διέλθω ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Σοφίας, ἥτις ἠσθένησε. Εἶχε πάθει κρυολόγημα σοβαρόν. Τὴν εὗρον ἐξηπλωμένην καὶ πολὺ ἀδύνατον... Εἶσαι σύ... μοὶ εἶπεν, ἔρχεσαι ἐγκαίρως διότι αἰσθάνομαι, ὅτι ἐτελείωσαν ὅλα ... . Ἄκουσέ με καλά.... μετὰ τὸν θάνατόν μου θὰ ἔλθωσι ν' ἀναδιφήσωσι ὅλα τὰ ἔπιπλά μου καὶ δὲν θέλω τὰ κειμήλιά μου νὰ πέσωσιν εἰς χεῖρας τῆς ἀδελφῆς μου Μαρίας.... Θὰ ἦτο ἱεροσυλία.

Ἐσταμάτησε διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, καὶ ἐξήγαγε τὸ κιβωτίδιον κάτωθι τῶν σκεπασμάτων της.... Σοὶ τὸ χαρίζω, κράτησέ το διὰ νὰ μ' ἐνθυμῆσαι.... Ἄνοιγέ το ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐνθυμοῦ τὸν Γεώργιον καὶ τὴν Σοφίαν, ἥτις τὸν ἠγάπησε πολὺ καὶ ἀποθνήσκει μὲ τὸ ὄνομά του εἰς τὰ χείλη . . . . Ὑγίαινε, μικροῦλά μου πρόσεχε τὸ κάλυμμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι καὶ τόσον στερεόν, καὶ κρύψε τα καλὰ . . . . Τώρα φύγε, διότι θὰ φθάσῃ ἡ ἀδελφή μου Μαρία.

Τὴν ἐγκατέλειψα πολὺ συγκεκινημένη, ἔσφιγγα τὸ κιβωτίδιον εἰς τὸ στῆθός μου διὰ νὰ μὴ τὸ ἴδουν. Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ δεσποινὶς Σοφία ἀπέθανεν.

Πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε, ἀλλ' ἐγὼ διεφύλαξα τὸ κιβώτιον. Ἡ εἰκὼν τοῦ Γεωργίου Γυιὸτ μειδιᾷ πάντοτε, ἡ ἐπιστολή του μὲ συγκινεῖ ὁσάκις τὴν ἀναγινώσκω, καὶ ἐντὸς τοῦ μαροκινοῦ τόμου τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀμαυρωθὲν ἡράνθεμον μοὶ ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ τοῦ μακρυνοῦ ἔαρος καθ' ὃ ἤνθιζεν ὁ πιστὸς ἔρως τῆς γηραιᾶς δεσποινίδος Σοφίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Βασιλικὴ Κυριακίδου**

ΛΟΓΟΣ

ΠΑΝ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΚΑΒΒΑΘΑ

Ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ἀσύλῳ τῶν ἐργατίδων κατὰ τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ

Εὐγενεῖς Κυρίαι καὶ σεμναὶ ἐργάτιδες !

Μετὰ τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον ταπεινὰς δεήσεις μου, ἐκφράζω τὴν ἐγκάρδιον χαράν μου, ὅτι ἠξιώθην κἀγὼ νὰ παραστῶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σεμνῆς ταύτης ὁμηγύρεως καὶ ὡς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου νὰ ὑψώσω χεῖρας ἱκέτιδας πρὸς τὸν Πανάγαθον οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα, ὑπὲρ εὐοδώσεως τοῦ σεμνοῦ τούτου καθιδρύματος, ὅπερ μητρικὴ πρόνοια καὶ εὐσεβὴς διάθεσις ἀνεγείρασα ἀφιέρωσεν εἰς τὴν προστασίαν τῆς σήμερον ἑορταζομένης μεγαλομάρτυρος καὶ πανσόφου Αἰκατερίνης, καὶ ἀκαμάτως ἐργαζομένη μεριμνᾷ περὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς αὐτοῦ συντηρήσεως.

Καὶ περὶ μὲν τῶν εὐγενῶν ἐκείνων Κυριῶν, αἵτινες θείου ἐμφορούμεναι ζήλου συνέλαβον καὶ ἐπραγματοποίησαν τὴν ὄντως ἱερὰν ταύτην ἰδέαν τοιούτου ἀναγκαιοτάτου παρ' ἡμῖν ἀσύλου, καὶ ὡς μητέρες φιλόστοργοι ἐπαγρυπνοῦσαι ἐργάζονται πρὸς εὐόδωσιν αὐτοῦ καὶ προστασίαν τῶν ἠθικῶς ἀπροστατεύτων νεανίδων, εὔχομαι ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας, ἵνα ὁ Πανάγαθος καὶ Πανοικτίρμων Θεὸς ἐνισχύῃ αὐτὰς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀγαθοῦ, ἐπιδαψιλεύων αὐταῖς μακροβιότητα καὶ ὑγείαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πασχούσης καὶ ἀπροστατεύτου νεανικῆς τῶν τέκνων τῆς πατρίδος ἡμῶν ἡλικίας.

Πρὸς ὑμᾶς δέ, σεμναὶ ἐργάτιδες, στρέφων τὸν λόγον μου λέγω, ὅτι τὸ ἵδρυμα τοῦτο, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὁποίου εὑρισκόμεθα νῦν δὲν εἶναι μόνον ἄσυλον σωματικῆς ἀναπαύσεως, ἀλλὰ καὶ πρακτικώτατον Σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον διδάσκονται αἱ πρακτικαὶ ἀρεταί, καὶ πραγματοποιούμεναι ἀνταμείβονται δι' ὡρισμένων βραβείων, ἅτινα ἀναγράφονται ἐν τῷ καταστατικῷ τοῦ συλλόγου· εἰς τὸ ἄσυλον τοῦτο βλέπετε πραγματοποιούμενον τὸ εὐγενὲς τῆς φιλαδελφίας καὶ εὐποιίας αἴσθημα καὶ ἐνταῦθα ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς τὸ τοῦ Σωτῆρος ρητὸν «ἐφ' »ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, »ἐμοὶ ἐποιήσατε». ἐκ τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ διδαχθῆτε τὴν ὑψίστην τῆς φιλαδελφίας καὶ τῆς εὐποιΐας ἀρετὴν καὶ νὰ ἀποβῆτε ὠφελιμώταται εἰς τὴν κοινωνίαν, ἥτις ἔχει ἀνάγκην τῆς ἐργασίας σας. Εἰς τὸ ἄσυλον τοῦτο, ὅπερ διευθύνεται ὑπὸ διευθυντρίας καὶ ἐποπτεύεται ὑπὸ τῶν σεβαστῶν αὐτοῦ μελῶν, ἀναπτύσσεται τὸ ἱερὸν αἴσθημα τῆς οἰκογενειακῆς ἁρμονίας καὶ ἀγάπης· διότι καὶ ἐν αὐτῷ ὡς καὶ ἐν τῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἡ αὐτὴ ἐπικρατεῖ ἁρμονία καὶ τάξις καὶ πᾶσαι ὑμεῖς αἱ ἐκ διαφόρων μερῶν καταγόμεναι ἐργάτιδες καὶ ὑπηρέτριαι συνερχόμεναι τὸ ἑσπέρας καὶ παρακαθήμεναι ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ, ἀποτελεῖτε μεγάλην καὶ πολυμελῆ οἰκογένειαν αὐτῆς. Ὡς δὲ ἡ μήτηρ καὶ ἡ οἰκοδέσποινα πολυμελοῦς οἰκογενείας συμβουλεύει, ἐπιπλήττει καὶ τιμωρεῖ τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ τοὺς ὑπηρέτας, πάντοτε ὅμως πρὸς διόρθωσιν, οὕτω καὶ ἡ Διευθύντρια τοῦ ἀσύλου τούτου ὡς ἄλλη τις φιλόστοργος μήτηρ, τὴν διόρθωσιν ὑμῶν ἐπιδιώκουσα, συμβουλεύει, ἐπιπλήττει καὶ τιμωρεῖ ὅσα ἐξ ὑμῶν βλέπει ὅτι ἔχουσιν ἕξεις καὶ συνηθείας τοιαύτας, αἵτινες δύνανται νὰ βλάψωσιν αὐτὰς εἰς τὸ μέλλον, ἢ ἀγνοοῦσι τὰ εἰς αὐτὰς ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα. Ἑνὶ λόγῳ τὸ ἄσυλον τοῦτο εἶναι τὸ πανδιδακτήριον δι' ὑμᾶς τὰς νέας ἐργάτιδας καὶ ὑπηρετρίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐρχόμεναι ἐκ χωρίων καὶ κωμο-

πόλεων καὶ μὴ ἔχουσαι πολλάκις τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ὑμῶν στοιχεῖα, δύνασθε διδασκόμεναι νὰ λάβητε αὐτὰ καὶ νὰ ἀποβῆτε χρησιμώτατα εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς νέα τις ἀνεπτυγμένη γενεά, ὁποίαν ἀπαιτοῦσιν αἱ ἀνάγκαι τῆς κοινωνίας.

Ἐπωφελήθητε λοιπὸν σεμναὶ ἐργάτιδες, τὸν πολυτιμότατον χρόνον τῆς ἐν τῷ ἀσύλῳ τούτῳ μακρᾶς ἢ βραχείας διαμονῆς ὑμῶν. Διδάχθητε τὴν οἰκογενειακὴν ὑπηρεσίαν καὶ τάξιν καὶ προσπαθήσατε νὰ ἐφαρμόσητε τὴν διδασκαλίαν ταύτην καὶ ἐν τῇ πράξει. Δείξατε προθυμίαν καὶ ζῆλον πρὸς ἀπόκτησιν ὠφελίμων γνώσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς χρησιμεύσωσιν ἐν τῷ βίῳ καὶ τὰς ὁποίας θὰ μεταδώσητε εἰς ἄλλας νεωτέρας τῆς τάξεως ὑμῶν ἐργάτιδας. Συνεθίσατε νὰ ἐργάζησθε εἰλικρινῶς εἰς ἃς ὑπηρετεῖτε οἰκογενείας καὶ ἀφοσιώθητε εἰς αὐτάς, ἵνα ἐλκύσητε τὴν συμπάθειαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀγάπην, ἔχετε δὲ ἐπὶ πλέον τὴν εὐλογίαν τοῦ οὐρανίου πατρὸς καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς ἡμῶν μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἐργάζεσθε εἰς οὓς ἀνήκετε κυρίους.

Ὑμεῖς ἐστὲ αἱ χεῖρες τοῦ σώματος τῆς οἰκογενείας καὶ παρ' ἡμῶν περιμένει ἡ οἰκογένεια πρόθυμον ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ὀφείλετε νὰ παράσχητε χαίρουσαι, τοῦθ' ὅπερ εἶναι συμφέρον ὑμῶν, διότι ἔχετε ἀνάγκην τῆς οἰκογενείας καὶ δὲν δύνασθε νὰ διατηρηθῆτε ἄνευ αὐτῆς καθὼς καὶ αἱ χεῖρες δὲν δύνανται νὰ σταθῶσιν ἄνευ τοῦ σώματος. Πρὸ πάντων δὲ ἐστὲ εὐγνώμονες πρὸς τοὺς εὐεργέτας ὑμῶν, διότι ἡ ἀναγνώρισις καὶ ὁμολογία τῆς εὐεργεσίας, εἶναι εὐγενέστατον γνώρισμα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, καθὼς τοὐναντίον ἡ ἀχαριστία εἶναι ἡ χειρίστη πασῶν τῶν κακιῶν καὶ ἀσυγχώρητος ἔλλειψις εὐεργετουμένου ἀνθρώπου. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, μὴ λησμονήσητε, σεμναὶ χριστιανῶν γονέων θυγατέρες, τὴν θρησκείαν, ἣν ἐθηλάσατε μετὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος καὶ μεθ' ἧς συνώδευσαν ὑμᾶς οἱ γονεῖς ὑμῶν καὶ συγγενεῖς, ὅτε μετὰ δακρύων καὶ ἐγκαρδίων εὐχῶν προέπεμπον ὑμᾶς ἀποχωρούσας ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας· ἀλλ' ἐστὲ εὐσεβεῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀκριβεῖς τηρηταὶ τῶν συμβουλῶν τῶν γονέων ὑμῶν, καὶ προστατίδων, αἵτινες ὡς ἄλλαι μητέρες ἐκ φιλοστοργίας καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης ὁρμώμεναι ἀνέλαβον τὸ δυσχερέστατον ἔργον τῆς περιθάλψεως καὶ ἠθικῆς ὑμῶν ἐποπτείας. Τηρήσατε λοιπὸν ἀκριβῶς τὰς συμβουλὰς αὐτῶν καὶ παραινέσεις καὶ ἔστωσαν ὑμῖν αὗται ἡ ἀσφαλεστάτη βάσις τοῦ βίου ὑμῶν· διότι αὗται ἐκ χριστιανικῆς καὶ φιλοστόργου καρδίας ἐξερχόμεναι εἶναι ἀπόρροια τοῦ θείου νόμου καὶ πατρικὴ παραγγελία τοῦ οὐρανίου ἡμῶν Πατρός. Μὴ λησμονήσητε δέ ποτε σεμναὶ νεάνιδες τὴν προσευχὴν καὶ μὴ ἀρχίσητε ἐργασίαν τινὰ πρὶν ἢ ποιήσητε τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ ἐπικαλεσθῆτε τὴν θείαν ἀντίληψιν. Πάντοτε καὶ πανταχοῦ, ὅπου ἂν εὑρεθῆτε καὶ ὅ,τι ἂν πράττητε ἔχετε ἀνὰ στόμα τὸ γλυκὺ καὶ παρήγορον ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὑπεραγίας Αὐτοῦ Μητρὸς, ἥτις οὐ παύεται διηνεκῶς ἱκετεύουσα τὸν Υἱὸν Αὐτῆς καὶ Θεὸν ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου. Οὕτω δὲ ποιοῦσαι μὴ φοβηθῆτέ ποτε τὰς συμφορὰς καὶ τὰς θλίψεις τοῦ παρόντος βίου μηδὲ τοὺς ἐπιβουλεύοντας ὑμᾶς ἐχθροὺς καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους· διότι πέριξ ὑμῶν ἵσταται ἡ Θεοτόκος ὡς ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ φύλαξ, ἥτις ὑπερασπίζουσα ὑμᾶς ἐπικαλουμένας τὴν βοήθειαν αὐτῆς καὶ προστασίαν ἀποκρούει τὰ δηλητηριώδη τῶν ἐπιβούλων καὶ κακοποιῶν ἐχθρῶν βέλη καὶ τηρεῖ ὑμᾶς ἀτρώτους ἀπὸ πάσης προσβολῆς τῶν ἐναντίων. Ἔστω λοιπὸν ἡμῖν προσφιλὴς καὶ ἀχώριστος σύντροφος ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐπιβαλλομένη διηνεκὴς προσευχή, καὶ ὁ βίος ὑμῶν θὰ ἦναι πάντοτε τερπνὸς καὶ εὐάρεστος, ἡ δὲ ἐργασία ἄπονος καὶ ἐλαφρὰ, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς.

Νῦν δὲ ὑψώσωμεν πάντες τοὺς νοεροὺς ἡμῶν ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν Καλλιπάρθενον μεγαλομάρτυρα καὶ πάνσοφον Αἰκατερίναν, ἧς τὸ ὄνομα φέρει το εὐεργετικὸν τοῦτο ἄσυλον καὶ ἧς τὴν μνήμην πανηγυρικῶς ἑορτάζομεν σήμερον, καὶ εἴπωμεν ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ:

Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Αἰκατερίνα, ἔπιδε ἐπὶ τὸ ὁμώνυμόν Σου τοῦτο ἄσυλον, ὅπερ χριστιανικὴ καλοκαγαθία καὶ μητρικὴ πρόνοια ἀνήγειρεν, ὅπως εἰς αὐτὸ προσφεύγουσαι αἱ ἀπροστάτευτοι καὶ ἠθικῶς κινδυνευόυσαι ἐργάτιδες καὶ ὑπηρέτριαι, εὑρίσκωσι περίβαλψιν καὶ ἠθικὴν προστασίαν, καὶ ἱκέτευσον τὸν Πανάγαθον καὶ πανοικτίρμονα Θεὸν, ὅπως ἐπιδαψιλεύῃ εἰς αὐτὸ τὰ δῶρα τῆς πατρικῆς αὐτοῦ ἀγάπης, ἐνισχύων τὰς εἰς αὐτὸ ἀφωσιωμένας εὐγενεῖς κυρίας καὶ κινῶν εἰς συμπάθειαν τὰς καρδίας τῶν δυναμένων νὰ ἔλθωσιν εἰς ἀρωγὴν πρὸς ἀξιοπρεπῆ αὐτοῦ συντήρησιν καὶ περαιτέρω πρόοδον. Ἐπικαλέσθητι τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, Μεγαλομάρτυς Ἁγία, ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ Σου τούτῳ ἀσύλῳ ἐνδιαιτωμένων ὑπηρετριῶν καὶ ἐργατίδων, ὅπως διὰ τῆς εὐλογίας αὐτοῦ καὶ πατρικῆς ἐπιβλέψεως τηρῆται μεταξὺ αὐτῶν οἰκογενειακὴ ἁρμονία καὶ ἀμοιβαίοτης αἰσθημάτων, καὶ οὕτω δοξάζεται ἐν αὐτῷ διηνεκῶς καὶ ἐν εἰρήνῃ τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς Ὄνομα, τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἑορτάζηται σεμνοπρεπῶς ἡ ἐπέτειος τοῦ μαρτυρικοῦ Σου θανάτου ἑορτή, πρὸς δόξαν μὲν τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, πρὸς χαρὰν δὲ καὶ εὐφροσύνην τῶν ὑπὲρ τοῦ ἀσύλου τούτου μετ' ἀφοσιώσεως ἐργαζομένων καὶ συντρεχόντων αὐτό. Γένοιτο!

ΜΕΓΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ Μέγας Γαλεότος, δρᾶμα εἰς πράξεις τρεῖς ὑπὸ

Ἰωσὴφ Ἐτσαγαράη.

(Μετάφρασις Δ. Βικέλα).

Ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος δοθήσεται ὑπὸ διακεκριμμένων Ἑλλήνων ὑποκριτῶν τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἰωσὴφ Ἐτσαγαράις (José Echegaray) ὁ «Μέγας Γαλεότας» ἐν τῷ Μεγάλῳ Δημοτικῷ Θεάτρῳ μετὰ πάσας τῆς δυνατῆς ἐπιμελείας καὶ μεγαλοπρεπείας. Τοὺς πρωτεύοντας χαρακτῆρας ἐν τῷ δράματι ὑποδυθήσονται ἡ κ. Μελπομένη Κωνσταντινοπούλου καὶ οἱ κ. κ. Εὐτύχιος Βονασέρας Εὐάγγελος Παντόπουλος καὶ οἱ ἐξέχοντες ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις διαμενόντων Ἑλλήνων ὑποκριτῶν. Καθ' ὅλον δὲ τὸν χειμῶνα θὰ διδαχθῶσι καὶ ἕτερα ἔργα τὰ ἐξοχώτερα τῆς ξένης δραματικῆς ποιήσεως ὡς ὁ Ἔγμοντ τοῦ *Γκαῖτε ἡ Ψεύτρα* τοῦ Daudet τὸ *Σπήτι τῆ: Κούκλας* τοῦ Ἴψεν ἡ *Ἐξημερωθεῖσα Μέγαιρα* τοῦ Σαίξπηρ, καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ *Σοφοκλέους Οἰδίπους ὁ Τύραννος* κατὰ τὴν ἐν τῇ καθαρευούσῃ μετάφρασιν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου, μετὰ τῶν χορεκῶν ἀσμάτων.

Ὁ ποιητὴς τοῦ προσεχῶς παρασταθησομένου ἔργου ὁ «Μέγας Γαλεότας» Ἰωσὴρ Ἐτσαγαράις, εἶνε ὁ διασημότερος καὶ δημοτικώτερος τῶν ζώντων Ἱσπανῶν ποιητῶν. Ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα δράματά του ἀνεβιβάσθησαν μέχρι τοῦδε ἀπὸ σκηνῆς. Ὁ μέγας Γαλεότος θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστούργημά του, μετεφράσθη δὲ εἰς πάσας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὁ Ἐτσεγαράις συνδυάζει τὸ εὐφάνταστον τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Calderon μετὰ τῶν φιλοσοφικῶν τάσεων τῆς παρούσης ἐποχῆς. Οἱ ἔνεκα τούτου νεωτερισμοί του, προσεκάλεσαν καταφορὰν ἐνίοτε ἴσην πρὸς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν θιασωτῶν του, ἀλλ' ὅμως ἡ ποιητική του δόξα μένει ἐδραία καὶ συνεχίζονται δι' αὐτῆς αἱ μακραὶ παραδόσεις τοῦ ἐνδόξου δραματικοῦ παρελθόντος τῆς Ἱσπανίας. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν σύντομον ἀνάλυσιν τοῦ ἐξόχου τούτου δραματικοῦ ἔργου.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ. Ἀπόψε ὁ Ὅμιλος τῶν Φιλομούσων θὰ συγκεντρώσῃ πάλιν ὅ,τι ὡραῖον καὶ ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν εἰς τὰς ἀπεράντους αἰθούσας του Τὸ πρόγραμμα δὲ τῆς ἑσπερίδος εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὰς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις καὶ τῶν δυσκολωτέρων ἀκόμη ἐκ τῶν ἀκροατῶν του. Ὁλόκληρον τὸ θυμάσιον Balfet τοῦ Faust θὰ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας, ὡς καὶ τὸ ὡραῖον Inutermède τῆς Carmen καὶ τόσα ἄλλα τὸ ἐν ἐκλεκτότερον τοῦ ἄλλου τεμάχια.

Η ΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀληθῶς θαυματουργεῖ. Τόσον ἐνέπνευσεν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς Ἑλληνίδας ἡ ὑπὲρ τῆς διακοσμήσεως τοῦ ναοῦ του ἑορτή, τόσον ἡ μεγάλη του δύναμις εἶναι γνωστὴ καὶ ἡ πρὸς τὴν μνήμην του λατρεία ἱερά, ὥστε δὲν ἔμεινε νομίζομεν γυνή, ἡ ὁποία νὰ μὴ φιλοδοξῇ νὰ ἐργασθῇ χειροτέχνημά τι ὅσον μικρὸν καὶ ἂν εἶναι χάριν τῆς ἑορτῆς ταύτης, ἢ δὲν θὰ προσφέρῃ οἱονδήποτε ἀντικείμενον ἔνδυμα, σκεῦος ἢ κόσμημα, δυνάμενον νὰ καταστήσῃ τὴν ἀγορὰν ταύτην πλουσιωτέραν.

Αἱ νεάνιδες ἰδίᾳ ἔθεσαν τὰς λεπτοτοῦς χεῖράς των εἰς ἐνέργειαν. Καὶ εἶναι τόσῳ ὡραῖον, τόσῳ ποιητικὸν πρᾶγμα, κόρη ἐργαζομένη διὰ τοιοῦτον σκοπόν, ὥστε νομίζει τις ὅτι βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, τῆς γλυκείας ἐκείνης εὐσεβείας πρὸς τὰ θεῖα, καθ' ἣν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς μία ἐβασίλευεν ἰδέα, ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν πίστις, εἰς τὴν ψυχήν της ἐν ἐκυριάρχει αἴσθημα, ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν ἀγάπη.

Ἐπειδὴ παρὰ πολλῶν ἠρωτήθημεν πότε θὰ τελεσθῇ ἡ εὐεργετικὴ ἀγορὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, γνωρίζομεν αὐταῖς ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔναρξις αὐτῆς γενήσεται τὴν 18 10)βρίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ.

Κατὰ παρόραμα τυπογραφικὸν παρελείφθησαν ἐκ τοῦ τελευταίου φύλλου τὰ ὀνόματα τῶν κ. κ. Θεανοῦς Δεληγεώργη, Α. Σκουζέ, Π. Καλλιγᾶ, Ἐμ. Καμάρα, καὶ Λύδερς, αἵτινες μετέχουσιν ἐπίσης τῆς ἐπιτροπῆς.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Τὸ ἐφετεινόν μας ἡμερολόγιον θὰ εἶναι τὸ πολυτιμότερον ἀπόκτημα πάσης οἰκοδεσποίνης, πάσης κόρης ἐπιθυμούσης νὰ μυηθῇ εἰς τὰ μυστήρια τῆς εὐτυχοῦς οἰκογενειακῆς ζωῆς, πάσης νεονύμφου ἀπείρου εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα, πάσης μητρός, πάσης συζύγου καὶ ἐν τέλει παντὸς ἀνδρός.

Δι' αὐτοῦ λύεται διὰ παντὸς τὸ μεγαλήτερον οἰκογενειακὸν ζήτημα τῆς καλῆς καὶ ὑγιεινῆς μαγειρικῆς, τῆς ποικιλίας ἐν τῇ τροφῇ, τῆς σωτηρίας τέλος τῶν στομάχων ἐκ τοῦ μονοτόνου καθεστῶτος. Ἐπὶ ἑξήκοντα κατὰ σειρὰν ἡμέρας ἔχετε ἑξῆντα διαφορετικὰς σούπας. Καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς Λουκουλίους θησαυροὺς ὡραῖα πρωτότυπα διηγήματα ἑλληνίδων, ὡραῖα ταξείδια εἰς τὸν Νιαγάραν, ὡραίας μελέτας περὶ κάλλους, ὡραίους στίχους. Ἡ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, ἂς στείλῃ τὸ ἐκ δύο φρ. ἀντίτιμον ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος, διότι ἐξεδόθη ὡρισμένος ἀριθμὸς καὶ ὑπάρχει φόβος ἐξαντλήσεως.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΣΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

Ἐπειδὴ αἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐνεργηθεῖσαι συνδρομαὶ δὲν ἀπεστάλησαν ἡμῖν ἔτι, καὶ ὅταν δ' ἔτι θὰ μᾶς ἀποσταλῶσι δὲν θὰ ἀνέρχωνται, ὡς νομίζομεν, εἰς ποσὸν δυνάμενον μετὰ τοῦ ἐδῶ εἰσπραχθέντος νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς δαπάνας ἱδρύσεως ἔστω καὶ ἑνὸς οἴκου ἐν ταῖς σειτμοπλήκτοις ἐπαρχίαις, παρακαλοῦμεν τὰς ἀποστειλάσας ἡμῖν συνδρομὰς νὰ μᾶς γνωρίσωσι ποῖον ἐκ τῶν δύω ἐκτεθειμένων κατωτέρω τρόπων διαθέσεως τῶν χρημάτων αὐτῶν ἐπιδοκιμάζουν.

Νὰ σταλῇ τὸ παρ' ἡμῖν ποσὸν εἰς τὸν δήμαρχον Ἀταλάντης κ. Βελλόπουλον ἰατρόν, ὅπως διαμοιράσῃ αὐτὸ κατὰ τὰς ἑορτὰς μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Νέας Πέλλης, τῆς ὀλιγαριθμοτέρας καὶ μᾶλλον καταστραφείσης κωμοπόλεως; ἢ νὰ ἀποσταλῇ πρὸς τὴν ἐνταῦθα ἐπιτροπὴν τὴν προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπλίτου καὶ διατεθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν παρὰ τῇ ἐπιτροπῇ ταύτῃ εὑρισκομένων χρημάτων;

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς ὀφθαλμοϊατρίου ἀριθ. 1

Διὰ πᾶσαν περὶ ἐγγραφῆς πληροφορίαν ἀπευθυντέον πρὸς τὴν κ. κ. Κεφαλᾶ καὶ Πάλμερ.

Ἀθήνας

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἰδοὺ καὶ πάλιν ὁ Ἀνδρέας, ἀλλὰ μετὰ τῆς Φράγκας καὶ τῆς Σιβίλλης ταύτην τὴν φορὰν. Καὶ παντοῦ ἱπταμένη ὡς τις ἐλαφρὰ αὔρα, μόλις καταληπτή, ἡ γλυκεῖα ἐκείνη εὐωδία τῆς ἴριδος, ἣν ἠγάπα τόσον ἡ νεαρὰ γυνή, καὶ ἥτις τὴν παρηκολούθει ὅπου καὶ ἂν μετέβαινεν, ἀναδιδομένη ἐκ παντὸς ὅ,τι ἐπ' αὐτῆς ἔφερεν.

— Ἐπέτυχον; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς, καταχαρεὶς ἐκ τῆς βαθείας ἐντυπώσεως, ἥτις ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ ἐκφραστικοῦ προσώπου τοῦ μηχανικοῦ.

— Ὦ! ναὶ πληρέστατατα, ἀνεφώνησεν οὗτος. Ἐκείνη μόνον λείπει ἀπ' ἐδῶ ...

Ἐν τούτοις χάριν μείζονος ἀκριβείας, διηυθέτησε ἄλλως ἔπιπλα τινά. Ἔστρεψε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ χαμηλὸν ἀνάκλιντρον, τὸ ὁποῖον ἦτο τοποθετημένον παρὰ τὴν ἑστίαν.

Ἐκέλυσε πλησίον τούτου μικρὰν τράπεζαν, ἥτις εὑρίσκετο εἰς γωνίαν τινα, ἔθεσεν ἐπὶ ταύτης τὴν φωτογραφίαν του πρῶτα, κατόπιν τὸ ἀγγεῖον μὲ τὰ ἴα, μίαν ἐπιστολήν του, ὅλως ἀνοικτὴν καὶ βιβλίον τι περὶ Γουϊάννης, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνα νωσθὲν ἤδη.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἰατροῦ ἔλαμψαν.

Ὅ,τι εἶχε πράξει ὁ Ἀνδρέας ἦτο ἐλάχιστον, ἀλλὰ τοῦτο ἤρεσεν ἵνα προσδώσῃ εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον κάτι τι πλήρες ζωῆς καὶ πραγματικότητος.

Ἡ νύξ κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον καὶ ἰδίως εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ἐπέρχεται ταχέως.

Ὁ ἰατρὸς μετέβη εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔκαμεν ἐκεῖθεν σημεῖόν τι.

— Ἡ Ἰωσηφίνα, εἶπεν ἀναμένει ἐκεῖ κάτω, καὶ τώρα ὁμοῦ φεύγουν ἐδῶ.

Ἀνάψατε φῶς. Θὰ κλείσω τὰ παραθυρόφυλλα κατόπιν θὰ κατέλθωμεν κατεσπευσμένως, ἵνα ἀφήσωμεν ἐλευθέραν τὴν θέσιν.

Ὁ Ἀνδρέας ἐλλονίσθη.

— Μήπως θὰ λειποθυμήσετε ὡς γυνή! . . . ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρός. Τότε τὸ πᾶν ἀπώλετο.

Ὁ Δανζελῦ συνεκέντρωσεν ὅλην του τὴν γενναιότητα.

— Ὄχι, ὄχι ἀνεφώνησεν οὗτος θέλω νὰ μείνω ἀτάραχος .. θὰ ἀνθέξω.

— Καλά! ἔλθετε τότε.

Ὁ λαμπτὴρ ἦτο ἤδη ἀνημμένος.

Ὁ ἰατρὸς τὸν παρέσυρεν εἰς τὸν κάτωθι ὄροφον, καὶ τὸν εἰσήγαγεν ἐντὸς δωματίου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας, ἠδύναντο νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἀκούουν πᾶν τὸ συμβαῖνον ἐπάνω.

* *
*

Ἀπό τινων ἡμερῶν, ἡ Τερέζα προφανῶς ἦτο καλλίτερα.

Ἡ αὐτηρὰ ὑγιεινὴ δίαιτα εἰς ἣν ἦτο ὑποβεβλημένη ἡ νεαρὰ γυνή, εἶχεν ἐπαναφέρει τὸν ὀργανισμόν της εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν.

Μόνον ἡ ἐγκεφαλικὴ ἀτονία της παρέμεινεν ἔτι.

Εἶχεν αὐτὴ πιθανώτατατα τὴν αὐτὴν ἰδιοσυγκρασίαν μὲ τὴν μητέρα της, ἀφοῦ καὶ ἡ Ναδίνα εἶχε διέλθει δ' ὁμοίας κρίσεως. Ἐν τούτοις οὐδέποτε ὁ τυχὸν βλέπων αὐτὴν θὰ ὑποπτεύετο, ὅτι ἡ Τερέζα οὔτε ἠννόει οὔτε ἀνεγνώριζε τοὺς περικυκλοῦντας αὐτήν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο ἀπαθὴς καὶ ὡς ἀποκοιμισμένη, ἀλλὰ πολλάκις ἐπίσης ὡμίλει μετὰ τῆς Ἰωσηφίνας περὶ ἀντικειμένων ἁπλῶν καὶ ἀσημάντων, διὰ τοὺς κύνας ἰδίως, οὓς ἠγάπα πολύ, διὰ τὰ δένδρα. Καθ' ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὸ παρελθὸν τοῦτο ἐφαίνετο δι' αὐτὴν ὡς νὰ μὴ ὑπῆρξέ ποτε. Οὐδέποτε τὸ ὄνομα ἐκείνων οὓς ἠγάπησεν ἢ ἐμίσησεν ἤρχετο εἰς τα χεῖλη της, ἀλλὰ καὶ ὁ ἰατρὸς εἶχε συστήσει στενῶς νὰ μὴ ζητήσουν νὰ ἀφυπνίσουν τὰς ἀποκοιμισμένας ἐνθυμήσεις της. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔφερεν εἰ, τὴν ἀγκάλην της μεγάλην δέσμην ἀνθέων.

Ἅμα ἔρθασεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ κάτω ὀρόφου ἡ κυρία Δανζελῦ

ΠΟΥ ΠΡΟΜΠΘΕΥΕΣΘΕ ΤΑ ΨΙΛΙΚΑ ΣΑΣ

Εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατάστημα ψιλικῶν καὶ ὡραίων ἐξαρτημάτων τοῦ κ. Γκιόρα. Εἶναι ἀληθὲς μουσεῖον τῶν τελειοτέρων λεπτεπιλέπτων ἐξαρτημάτων τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας.

Τρίχαπτα καὶ ταινίαι καὶ χειρόκτια, καὶ περικνημίδες καὶ ὀμπρέλλαι καὶ παίγνια διὰ τὰ μικρά, καὶ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα διὰ δῶρα τοῦ Νέου Ἔτους καὶ τέλος πᾶν ὅτι δύναται νὰ στολίσῃ εἰς ἀντικείμενα τέχνης, αἴθουσαν, προδόμους, δωμάτια μικρῶν καὶ μεγάλων. Εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθεται καὶ ἐξαιρετικὴ περιποίησις καὶ ἀβρότης τοῦ προσωπικοῦ καὶ τιμαὶ συγκαταβατικώταται.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὡς ἔχομεν μέλι ἀρωματικὸν τοῦ Ὑμηττοῦ ἔχομεν καὶ γάλα ἀγνὸν καὶ μυροβόλον, γάλα ἐγχωρίων προβάτων, τρεφομένων ἀνὰ τὰς ποιητικὰς ράχεις τοῦ Ὑμηττοῦ μὲ τὸ ἀγνὸν χορταράκι καὶ τὸ μοσχοβολοῦν θυμάρι τῆς ἐποχῆς.

Τὰ πρώϊμα ἀρνάκια ἀνήκοντα εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ κ. Βούλγαρη, μοιράζονται τὸ γάλα των μὲ τοὺς πολυπληθεῖς πελάτας τοῦ κ. Γ. Β. Βούλγαρη εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον αὐτοῦ, τὸ κείμενον παρὰ τὰ Χαυτεῖα, κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου ἡ Βοιωτία.

Ὁ αὐτὸς κάτοχος αἰγῶν καὶ ἀγελάδων διαιτωμένων ἐπίσης εἰς τὸν Ὑμηττὸν καὶ τὴν Πεντέλην προσφέρει καὶ ἀγελαδινὸν γάλα γλυκύτατον εἰς τιμὰς μετριωτάτας. Εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦτο εὑρίσκει τις καὶ μπουγάτσαν καὶ λουκουμάδες νοστιμωτάτους, κατασκευαζομένους ἐκ τεχνίτου, προερχομένου ἐκ Κ/πόλεως.

Ἐξ ἰδίας πείρας κρίνουσαι τὸ θαυμάσιον γάλα τοῦ .κ Βούλγαρη, τὸ συνιστῶμεν εἰς τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας.

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΑΙ ΟΡΦΑΝΑΙ, ὧν ἡ μεγαλητέρα καὶ προστάτις τῶν ἄλλων δύο εὑρίσκεται εἰς τὰς τελευταίας της στιγμάς, ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειαν τῶν φιλανθρώπων. Εὑρίσκονται ἄνευ ἄρτου, στερούμεναι καὶ τῶν μέσων τῆς κηδείας τῆς ἑτοιμοθανάτου προστάτιδός των. Ὀνομάζονται Θεοχαροπούλου καὶ κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς ἀριθμ. 35.

ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΕ ΝΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΘΗΡΟΤΗΤΑ

Κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς. Κατὰ δεύτερον εἰς τὸ καλλυντήριον τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης καὶ Ἑρμοῦ τῆς ἀβρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς εἰς τὰ μῦρα καὶ τὰς καλλυντικάς της σκευασίας κ. Κλάρας Στίνη.

Εἶναι τὸ μόνον κατάστημα εἰς τὸ εἶδός του, τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖ τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ χημικὰς τοῦ καλλωπισμοῦ νεωτέρας ἐφευρέσεις καὶ τὸ ὁποῖον διὰ τῶν τελειοτάτων προσπαθειῶν ἀποδίδει εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατείαν του τὰ κάλλη καὶ τὴν νεότητα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνηλεὴς πάροδος τοῦ χρόνου ὑποσκάπτει Οὔτε ρυτίδες πλέον, οὔτε παρειαὶ πλαδαραὶ καὶ κρεμασταί, οὔτε ὀδόντες ἀμαυροί,οὔτε δέρμα ἐξανθηματικόν, οὔτε ὀφθαλμοὶ νεκροί, οὔτε χείλη μαραμένα, οὔτε ἀναπνοὴ δύσοσμος, ἀφ' ἧς ἀρχίσετε νὰ προμηθεύησθε τὰ εἴδη τοῦ καλλωπισμοῦ σας ἐκ τοῦ κολλυντηρίου,καὶ μυροπωλείου καὶ κομμωτηρίου ἐνταύτῳ τῆς κ. ΚΑΑΡΑΣ ΣΤΙΝΗ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΥΝΕΣΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα περιωρίσθημεν εἰς σύστασιν μόνον τῶν νέων φορεμάτων τῆς ἐποχῆς. Δύναται ἐν τούτοις νὰ προμηθευθῇ τις ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ὑφάσματι δι' ὡραῖα ἐπανωφόρια, δι' ἐσώρρουχα, φλανέλας ἀγγλικάς, λινὰ τραπεζομάνδυλα καὶ πετσέτας ὀμπρέλλας καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται εἰς πλουσίαν διακόσμησιν τῶν ἱματιοφυλακείων μας.

Ἐπὶ πλέον ἀβρότης καὶ εὐγένεια τοῦ προσωπικοῦ καὶ τιμαὶ εὐθυνόταται.

Συμβουλὴ διὰ καθημερινὴν χρῆσιν.

Ἡ συνήθεια τῆς ἐκ τῶν παντοπωλείων τῆς συνοικίας προμηθείας τῶν διαφόρων ἐδωδίμων ἀποδεικνύεται ἐπιζήμιος διὰ πᾶσαν οἰκονομολόγον οἰκοδέσποιναν. Οἱ μικροὶ παντοπῶλαι εἶναι μεταπράται τῶν μεγάλων καὶ δὲν δύνανται νὰ πωλῶσιν οὔτε εἰς τὰς αὐτὰς τιμάς, οὔτε νὰ ζυγίσωσι μετὰ τῆς ἀναλόγου εὐσυνειδησίας.

Ἰδοὺ διατί συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας τὸ μέγιστον καὶ πλουσιώτατον τῶν ἐν Ἀθήναις παντοπωλείων καὶ ἐδοδιμοπωλείων Θανοπούλου τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ἀγορᾶς κείμενον. Ἐν αὐτῷ εὑρίσκει τις ὅ,τι ἐκλεκτότερον δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς εἰς τὴν γευστικωτέραν καὶ ὑγιεινοτέραν μαγειρικήν, ὅτι δύναται νὰ καταρτίσῃ τὸ πλουσιώτερον ὀψοφυλάκειον. Ὡς ἐκ τῆς μεγάλης δὲ καταναλώσεως καὶ τῆς ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν μεγάλων ἀγορῶν τῆς Εὐρώπης προμηθεύσεώς του τῶν διαφόρων εἰδῶν ὁ κ. Θανόπουλος εἶναι ὁ μόνος δυνάμενος νὰ παρέχῃ τὰ ἐκλεκτότερα εἴδη τῶν τῶν ἐδωδίμων καὶ ποτῶν εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικάς.

ἀπέθεσε τὰ ἄνθη ἐπί τινος τραπέζης καὶ ἠθέλησε νὰ διευθετήσῃ αὐτὰ ὡς ἔπραττε συνήθως.

— Ὄχι τῇ εἶπεν ἡ Ἰωσηφίνα, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ἐπάνω.

Ἡ Τερέζα ὑπήκουσεν εὐκόλως εἰς τὴν Ἐλβετίδα, ἣν ἠγάπα Ἡ Ἰωσηφίνα ἤρχισε νὰ ἀνέρχηται κατ' ἀρχὰς βραδέως κατόπιν ὀλίγον ταχύτερον. Φθάσασα εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον ἐστράφη πρὸς τὴν Τερέζαν : Θὰ ἀναβῶμεν ἐπάνω, τῇ εἶπεν. Διαταγὴ τοῦ ἰατροῦ.

Μηχανικῶς ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠκολούθησε τὴν μικράν της νοσοκόμον. Εἰς τὸ μισόβαθρον τοῦ δευτέρου ὀρόφου ἡ Ἰωσηφίνα ἐσταμάτησε, καὶ λαμβάνουσα τὴν κυρίαν Δανζελῦ ἀπὸ τοῦ βραχίονος : Περάσατε ἐμπρός, τῇ εἶπε. Καὶ ἥσυχα, ἥσυχα ὤθησε τὴν Τερέζαν, πρὸς τὴν θύραν, τῆς φωτιζομένης μικρᾶς αἰθούσης, ἣν ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ ἰατρὸς εἶχον ἀφήσει ἀνοικτήν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κατωφλίου ἡ μαρκησία ἐσταμάτησεν.

Αὐτή, ἡ συνήθως τόσον ἀδιάφορος πρὸς πᾶν τὸ περικυκλοῦν αὐτὴν, ἀνετριγίασεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Παρετήρησε τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ ὡς ἔκθαμβος. Κατόπιν οἱ ρώθωνές της διεστάλησαν, τὸ στῆθός της ὑπηγέρθη μετὰ σφοδρότητος, καὶ ἔδραμεν ὡς τρελλὴ πρὸς τὴν μικρὰν τράπεζαν, ἐξ ἧς ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀνδρέα.

— ! Θεέ μου ! ἐψιθύρισεν αὕτη φέρουσα τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸ μέτωπόν της. Ὦ ! Θεέ μου ! Εἶχε καταστῆ κάτωχρος.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμὴν βῆμα ταχὺ ἀντήχησεν εἰς τὴν κλίμακα. Κάποιος ἀνήρχετο δρομαίως καὶ ἠκούοντο τρίζουσαι ὑπὸ τὰ ὁρμητικὰ βήματά του αἱ βαθμίδες. Κατόπιν φωνὴ ἠκούσθη.

— Τερέζα . . . Τερέζά μου !

Καὶ εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἐπεφάνη ὁ Ἀνδρέας. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστράφη, ἔρρηξε κραυγὴν, μίαν μόνην, καὶ ὡς ἡ ζωὴ νὰ τὴν ἐγκατέλιπεν αἴφνης, ἔπεσε λευκοτέρα κηροῦ, ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ συζύγου της.

Ὦ ! Ἀνδρέα ! . . . ἐψιθύρισε συγχρόνως,Ἀνδρέα,ἀγάπη μου ! Τέλος ! . . . σύ εἶσαι !

Ὁ πλέον ἠλλοιωμένος ἐκ τῶν δύο δὲν ἦτο ἡ Τερέζα. Ἀλλ' ὁ μηχανικὸς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι θὰ δείξῃ γενναιότητα, καταβάλλων δὲ τὴν ὑπερτάτην προσπάθειαν θελήσεως, ἣν ἄνθρωπος δύναται νὰ καταβάλῃ, συνεκρατεῖτο καὶ ἐμειδία.

Διὰ φωνῆς σχεδὸν φυσικῆς ἀπεκρίθη :

— Ναί, ἐγώ, ὁ Ἀνδρέας, ὁ σύζυγός σου . . . ὁ ὁποῖος σὲ λατρεύει, ἀγαπητή μου Τερέζα.

Καὶ ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων τὴν κόμην της καὶ τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὴν ἀγκάλην του ἐπαναλαμβάνων : Ὦ ! Τερέζα, Τερέζα μου λατρευτή ! . . Καὶ τὴν ἠτένιζε, κατεχόμενος ἐνδομύχως ἀπὸ φρικτοὺς φόβους.

Ἐκείνη τὸν ἀνεγνώριζεν, ἀλλὰ τὸ λογικόν της θὰ ἐπανήρχετο τάχα ἢ θὰ ἐναυάγει διὰ παντός ; . . Τέλος ἡ Τερέζα ὕψωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὡραίους ὀφθαλμούς της. Ἦσαν πλήρεις θερμῆς λατρείας, ὅπως ἄλλοτε. Πᾶσα ἔκφρασις διισταγμοῦ ἢ ἀβεβαιότητος εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἀπ' αὐτῶν . . . Ὦ ! εἶνε καταφανέστατον τοῦτο Ὦ ! σύ ! . . . σύ ! ἦλθες ! Ἐξαίφνης ἀπεσπάσθη τῶν βραχιόνων του. Τὸν ἠτένισεν ἐπί τινας στιγμὰς, κατόπιν δὲ περιέφερε βραδέως τοὺς ὀφθαλμοὺς πέριξ της, ὡς ἀφυπνισθεῖσα ἀπὸ μακροῦ θλιβεροῦ ὀνείρου.

— Ἀλλὰ τί συνέβη λοιπόν ; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

Μοὶ φαίνεται, ὅτι ἐκοιμήθην ἐπὶ πολύ . . . ἐπὶ πολὺν καιρόν. Ἤδη αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της διεστέλλοντο, οἱ ὀφθαλμοί της ἠνοίγοντο ὑπερμέτρως.

Ὁ Ἀνδρέας τὴν ἔλαβεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἀγκάλην του. Σιώπησον τῇ εἶπεν οὗτος. Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ. Ἐπανῆλθον, καὶ σοὶ ἀπαγορεύω νὰ σκέπτεσαι ἄλλο τι ἢ ἐμὲ πρὸς τὸ παρόν. Τὴν παρέσυρε πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον τὸ προητοιμασμένον παρὰ τὴν τράπεζαν, τὴν ἠνάγκασε νὰ καθίσῃ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ γονυπετήσας εἰς τοὺς πόδας της, ἐν ἐκστάσει ὡς ἄλλοτε. Πόσον εἶσαι ὡραία ; τῇ εἶπεν οὗτος, καὶ πόσον σὲ ἀγαπῶ ;

Καὶ σύ ; . . . μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε : . . . πάντοτε ὅσον ἐγώ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν καρδίαν βασιλεύεις, ἀγαπητέ μου λατρευτὲ θησαυρέ ! . . . εἰπέ ;

— Ἀ ! Θεέ ! . . . ναί ! . . .

Ἀλλ' ἐσταμάτησε καὶ πάλιν καὶ τῷ εἶπεν : Ἀλλὰ τέλος πάντων τί συνέβη ; Θέλω νὰ μάθω.

Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ζητήσῃς τοῦτο εἰς τὴν μνήμην σου. Θὰ σοὶ εἴπω μετ' ὀλίγον ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζῃς σήμερον . . . Αὔριον δὲ πλέον ἐὰν εἶσαι φρόνιμος, θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν συνομιλίαν μας ἐν ἐκτάσει.

— Λοιπόν, εἰπέ . . .

(ἀκολουθεῖ)